

UMOWA

między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią

UNIA EUROPEJSKA,

z jednej strony, oraz

REPUBLIKA ISLANDII

i

KRÓLESTWO NORWEGII,

z drugiej strony,

zwane dalej „Umawiającymi się Stronami”,

PRAGNĄC poprawić współpracę sądową w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią, bez uszczerbku dla przepisów chroniących swobodę jednostki,

ZWAŻYWSZY, że obecne stosunki między Umawiającymi się Stronami wymagają ścisłej współpracy w walce przestępczością,

WYRAŻAJĄC swoje wzajemne zaufanie do struktury i funkcjonowania ich systemów prawnych oraz do zdolności wszystkich Umawiających się Stron do zagwarantowania uczciwego procesu,

ZWAŻYWSZY, że Islandia i Norwegia wyraziły swoją wolę zawarcia umowy umożliwiającej im przyspieszenie w stosunkach z państwami członkowskimi Unii Europejskiej ustaleń dotyczących procedur przekazywania osób podejrzanych i skazanych oraz zastosowanie procedury przekazywania osób między nimi a państwami członkowskimi,

ZWAŻYWSZY, że Unia Europejska również uważa za pożądane, aby istniała taka umowa,

ZWAŻYWSZY, że w związku z tym właściwe jest ustanowienie systemu powyższej procedury przekazywania osób,

ZWAŻYWSZY, że wszystkie państwa członkowskie oraz Królestwo Norwegii i Republika Islandii są stronami szeregu konwencji w sprawie ekstradycji, w tym Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r. i Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 r. Państwa nordyckie mają jednolite prawa dotyczące ekstradycji i wspólną koncepcję ekstradycji,

ZWAŻYWSZY, że poziom współpracy w ramach konwencji UE z dnia 10 marca 1995 r. w sprawie uproszczonej procedury ekstradycyjnej oraz konwencji UE z dnia 27 września 1996 r. dotyczącej ekstradycji powinien być podtrzymywany, jeżeli nie jest możliwe jego podniesienie,

ZWAŻYWSZY, że decyzje w sprawie wykonywania nakazów aresztowania w rozumieniu niniejszej umowy muszą być poddane należytej kontroli, co oznacza, że organ sądowy państwa członkowskiego, na którego terytorium osoba, której nakaz dotyczy, została aresztowana, powinien podjąć decyzję w sprawie przekazania tej osoby,

ZWAŻYWSZY, że rolę organów centralnych w wykonywaniu nakazu aresztowania w rozumieniu niniejszej umowy należy ograniczyć do pomocy praktycznej i administracyjnej,

ZWAŻYWSZY, że niniejsza umowa respektuje prawa podstawowe, w szczególności Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
Niniejsza umowa nie uniemożliwia państwu stosowania własnych norm konstytucyjnych odnoszących się do sprawiedliwego procesu, wolności zrzeszania się, wolności prasy, wolności wyrażania opinii w innych mediach oraz do bojowników o wolność,

ZWAŻYWSZY, że żadna osoba nie może zostać przekazana państwu, w którym istnieje poważne ryzyko, że zostanie ona skazana na karę śmierci, poddana torturom lub innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu lub karze,

ZWAŻYWSZY, że ponieważ wszystkie państwa ratyfikowały Konwencję Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r. o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, dane osobowe przetwarzane w związku z wykonywaniem niniejszej umowy powinny być chronione zgodnie z zasadami wymienionej Konwencji,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

ROZDZIAŁ I

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i cel umowy

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do usprawnienia, zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy, przekazywania osób do celów ścigania lub wykonania wyroku pomiędzy państwami członkowskimi z jednej strony a Królestwem Norwegii i Republiką Islandii z drugiej strony, przez uwzględnienie, jako standardów minimalnych, warunków Konwencji z dnia 27 września 1996 r. dotyczącej ekstradycji między państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

2. Umawiające się Strony zobowiązują się, zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy, do zapewnienia, że system ekstradycji pomiędzy państwami członkowskimi z jednej strony a Królestwem Norwegii i Republiką Islandii z drugiej strony jest oparty na mechanizmie przekazywania osób na podstawie nakazu aresztowania zgodnie z warunkami niniejszej umowy.

3. Niniejsza umowa nie skutkuje zmianą obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa ustanowionych w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka lub – w przypadku wykonywania nakazu przez organ sądowy państwa członkowskiego – zasad, o których mowa w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

4. Żaden przepis niniejszej umowy nie powinien być interpretowany jako zakazujący odmowy przekazania osoby, wobec której został wydany nakaz aresztowania w rozumieniu niniejszej umowy, kiedy istnieją oparte o obiektywne przesłanki powody do uznania, że wymieniony nakaz aresztowania został wydany w celu ścigania lub ukarania osoby ze względu na jej płeć, rasę, religię, pochodzenie etniczne, przynależność państwową, język, poglądy polityczne lub orientację seksualną lub że jej sytuacja może doznać uszczerbku z któregośkolwiek z tych powodów.

Artykuł 2

Definicje

1. „Umawiające się Strony” oznaczają Unię Europejską oraz Królestwo Norwegii i Republikę Islandii.

2. „Państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie Unii Europejskiej.

3. „Państwo” oznacza państwo członkowskie, Królestwo Norwegii lub Republikę Islandii.

4. „Państwo trzecie” oznacza jakiegokolwiek inne państwo niż państwo określone w ust. 3.

5. „Nakaz aresztowania” oznacza decyzję sądową wydaną przez państwo w celu aresztowania i przekazania przez inne państwo osoby, której dotyczy nakaz, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego.

Artykuł 3

Zakres zastosowania

1. Nakaz aresztowania może zostać wydany w przypadku czynów, które w świetle prawa obowiązującego w wydającym nakaz państwie są zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż 12 miesięcy, lub też w przypadku gdy zapadł wyrok lub wydano środek zabezpieczający, o wymiarze nie krótszym niż cztery miesiące.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 3 i 4 przekazanie osoby podlega warunkowi, że czyny, w związku z którymi został wydany nakaz aresztowania, stanowią przestępstwo w myśl prawa państwa wykonującego, niezależnie od tego, jakie są jego znamiona lub jak jest to opisane.

3. Z zastrzeżeniem przepisów art. 4, art. 5 ust. 1 lit. b)–g) i art. 6–8 państwo w żadnym przypadku nie odmawia wykonania nakazu aresztowania wydanego w związku z zachowaniem jakiegokolwiek osoby, która przyczynia się do popełnienia przez grupę osób działających we wspólnym celu przestępstwa lub przestępstw związanych z terroryzmem, o którym mowa w art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu oraz art. 1, 2, 3 i 4 decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu, nielegalnego handlu narkotykami i substancjami psychotropowymi lub zabójstwa, ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, uprowadzenia, bezprawnego pozbawienia wolności, wzięcia zakładników oraz zgwałcenia zagrożonego karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż 12 miesięcy, nawet jeżeli osoba taka nie bierze udziału w rzeczywistym popełnieniu wyżej wymienionego przestępstwa lub przestępstw; powyższe przyczynienie się jest umyślne i dokonane ze świadomością, że udział danej osoby przyczyni się do realizacji przestępczej działalności grupy.

4. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz UE w imieniu któregokolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą zadeklarować, w oparciu o zasadę wzajemności, że warunek podwójnej karalności, o którym mowa w ust. 2, nie będzie stosowany pod warunkami wymienionymi niżej. Następujące przestępstwa stanowią na warunkach niniejszej umowy podstawę, bez potrzeby weryfikacji podwójnej odpowiedzialności karnej za popełniony czyn, do przekazywania osób na mocy nakazu aresztowania, jeśli w wydającym nakaz państwie członkowskim zagrożone są karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż trzy lata i zgodnie z definicją w prawie państwa wydającego nakaz:

- udział w organizacji przestępczej,
- terroryzm,
- handel ludźmi,
- seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca,
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,
- nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,
- korupcja,
- oszustwo, w tym oszustwo na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich,
- pranie dochodów z przestępstwa,
- fałszowanie pieniędzy, w tym euro,
- przestępczość komputerowa,
- przestępstwa w dziedzinie ochrony środowiska, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami roślin i ich odmianami,
- udzielenie pomocy w nielegalnym przekroczeniu bezprawnego granicy lub pobycie,
- zabójstwo, spowodowanie ciężkie uszczerbku, na zdrowiu,
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,
- uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników,
- rasizm i ksenofobia,
- kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni,

- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,
- sprzeniewierzenie cudzego mienia,
- wymuszanie rozbójnicze,
- podrabianie i piractwo produktów,
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami,
- fałszowanie środków płatniczych,
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu,
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi,
- obrót kradzionymi samochodami,
- zgwałcenie,
- podpalenie,
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- porwanie statku wodnego lub powietrznego,
- sabotaż.

Artykuł 4

Podstawy do obligatoryjnej odmowy wykonywania nakazu aresztowania

Państwa ustanawiają w stosunku do wykonującego nakaz organu sądowego obowiązek odmowy wykonania nakazu aresztowania w następujących przypadkach:

- 1) jeśli przestępstwo będące podstawą nakazu aresztowania jest objęte amnestią w państwie wykonującym nakaz, w przypadku gdy przestępstwo to podlega jurysdykcji tego państwa z mocy jego prawa karnego;
- 2) jeśli wykonujący nakaz organ sądowy zostaje poinformowany, że w stosunku do osoby, której dotyczy nakaz, zapadło w związku z popełnieniem tych samych czynów prawomocne orzeczenie w innym państwie, z zastrzeżeniem, że jeśli została orzeczona kara, to została ona wykonana lub jest wykonywana, lub też nie może być dłużej wykonywana w świetle prawa państwa, w którym nastąpiło skazanie;
- 3) jeśli w świetle prawa państwa wykonującego nakaz osoba podlegająca nakazowi aresztowania z uwagi na jej wiek nie może być pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, stanowiące podstawę wydania nakazu aresztowania.

Artykuł 5

Inne podstawy do odmowy wykonywania nakazu aresztowania

1. Państwa mogą ustanowić w stosunku do wykonującego nakaz organu sądowego obowiązek lub możliwość odmowy wykonania nakazu aresztowania w następujących przypadkach:

- a) jeżeli w jednym z przypadków, o których mowa w art. 3 ust. 1, czyn, który stanowi podstawę wydania nakazu aresztowania, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonującego nakaz; jednakże w odniesieniu do przestępstw związanych z podatkami, daninami publicznymi, należnościami celnymi i wymianą walut obcych, wykonania nakazu aresztowania nie można odmówić na podstawie tego, że prawo państwa wykonującego nakaz nie nakłada tego samego rodzaju podatku lub daniny publicznej lub nie zawiera tego samego rodzaju przepisów w odniesieniu do podatków, danin publicznych, należności celnych i wymiany walut, jak prawo państwa wydającego nakaz;
- b) gdy osoba podlegająca nakazowi aresztowania jest ścigana w państwie wykonującym nakaz za ten sam czyn, który stanowi podstawę wydania nakazu aresztowania;
- c) gdy organy sądowe państwa wykonującego nakaz postanowiły zaniechać ścigania za przestępstwo stanowiące podstawę wydania nakazu aresztowania albo wstrzymać postępowanie sądowe lub w przypadku gdy w danym państwie w stosunku do osoby, której dotyczy nakaz, zapadło prawomocne orzeczenie w związku z tymi samymi czynami, co uniemożliwia kontynuowanie postępowania;
- d) gdy zgodnie z prawodawstwem państwa wykonującego nakaz ściganie karne lub ukaranie osoby, której dotyczy nakaz, jest ustawowo zakazane, a popełnione czyny podlegają jurysdykcji tego państwa na podstawie jego prawa karnego;
- e) gdy wykonujący nakaz organ sądowy zostaje powiadomiony, że w stosunku do osoby, której dotyczy nakaz, zapadło, odnośnie do tych samych czynów, prawomocne orzeczenie w państwie trzecim z zastrzeżeniem, że jeśli została orzeczona kara, to została ona wykonana lub jest aktualnie wykonywana, albo w myśl prawa państwa skazania nie może być dłużej wykonywana;
- f) gdy nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego, a osoba, której dotyczy nakaz, jest obywatelem państwa wykonującego nakaz lub w tym państwie stale przebywa, a państwo to zobowiązuje się wykonać karę pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający zgodnie z jego prawem krajowym;
- g) w przypadku gdy nakaz aresztowania odnosi się do przestępstw, które:
 - (i) w świetle prawa państwa wykonującego nakaz są traktowane jako popełnione w całości lub w części na terytorium państwa wykonującego nakaz lub w miejscu traktowanym jako jego terytorium;

lub

- (ii) zostały popełnione poza terytorium państwa wydającego nakaz, a prawo państwa wykonującego nakaz nie dopuszcza ścigania przestępstw tego rodzaju, jeśli popełnione zostają poza jego terytorium.

2. Każde państwo informuje Sekretariat Generalny Rady, dla których podstaw do odmowy wykonania nakazu wyszczególnionych w ust. 1 ustanowiło obowiązek odmowy wykonania nakazu aresztowania przez swoje organy sądowe wykonujące nakaz. Sekretariat Generalny udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom oraz Komisji.

Artykuł 6

Wyjątek ze względu na charakter polityczny przestępstwa

1. Nie można odmówić wykonania nakazu aresztowania na podstawie tego, że przestępstwo może być uznawane przez państwo wykonujące nakaz za przestępstwo polityczne, za przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub za przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

2. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą jednak złożyć deklarację, że postanowienia ust. 1 będą miały zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do:

- a) przestępstw, o których mowa w art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu;
- b) współdziałania w celu popełnienia lub do usiłowania popełnienia – co odpowiada opisowi zachowania, o którym mowa w art. 3 ust. 3 – przestępstwa lub przestępstw, o których mowa w art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu;

oraz

- c) postanowień art. 1, 2, 3 i 4 decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu.

3. Jeżeli nakaz aresztowania został wydany przez państwo, które złożyło deklarację, o której mowa w ust. 2, lub przez państwo, w którego imieniu złożono taką deklarację, państwo wykonujące nakaz aresztowania może zastosować zasadę wzajemności.

Artykuł 7

Wyjątek ze względu na obywatelstwo

1. Nie można odmówić wykonania nakazu aresztowania na podstawie tego, że osoba, której dotyczy nakaz, jest obywatelem państwa wykonującego.

2. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą złożyć deklarację, że obywatele nie będą przekazywani lub że zezwolenie na ich przekazanie będzie udzielane jedynie po spełnieniu ściśle określonych warunków.

3. W przypadku gdy nakaz aresztowania został wydany przez państwo, które złożyło deklarację, o której mowa w ust. 2, lub przez państwo, w imieniu którego złożono taką deklarację, jakiegokolwiek inne państwo może, przy wykonywaniu nakazu aresztowania, zastosować zasadę wzajemności.

Artykuł 8

Gwarancje ze strony państwa wydającego nakaz udzielane w szczególnych przypadkach

Wykonanie nakazu aresztowania przez wykonujący nakaz organ sądowy może podlegać następującym warunkom:

- 1) w przypadku gdy nakaz aresztowania wydaje się w celu wykonania wyroku lub środków zabezpieczających nałożonych decyzją podjętą *in absentia* i jeśli osoba, której to dotyczy, nie została wezwana do osobistego stawienia się lub w jakikolwiek inny sposób powiadomiona o dacie i miejscu stawienia się, co doprowadziło do wydania decyzji *in absentia*, przekazanie osoby może podlegać warunkowi, że wydający nakaz organ sądowy udziela zapewnienia uznanego za dostateczną gwarancję dla osoby, która podlega nakazowi aresztowania, że osoba ta będzie mogła złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w wydającym nakaz państwie i będzie mogła być obecna podczas wydania orzeczenia;
- 2) jeśli przestępstwo, stanowiące podstawę nakazu aresztowania, zagrożone jest karą dożywotniego pozbawienia wolności lub dożywotnim środkiem zabezpieczającym, wykonanie przedmiotowego nakazu aresztowania może podlegać warunkowi, że wydające nakaz państwo daje gwarancję, uznaną za wystarczającą przez państwo wykonujące nakaz, że dokona ono przeglądu kary lub zastosowanych środków, dokonywanego na wniosek lub najpóźniej po upływie 20 lat, albo zachęci do zastosowania prawa łaski, o co osoba ta ma prawo się ubiegać na mocy prawa lub praktyk obowiązujących w wydającym nakaz państwie, w celu niewykonywania takiej kary lub środka;
- 3) w przypadku gdy osoba, której dotyczy nakaz aresztowania wydany do celów ścigania, jest obywatelem lub osobą stale przebywającą w państwie wykonującym nakaz, przekazanie może podlegać warunkowi, że osoba ta po rozprawie zostaje na powrót przekazana do państwa wykonującego nakaz w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego, orzeczonych w państwie wydającym nakaz.

Artykuł 9

Określenie właściwych organów sądowych

1. Wydającym nakaz organem sądowym jest organ sądowy państwa wydającego nakaz, właściwy dla wydania nakazu aresztowania na mocy prawa obowiązującego w tym państwie.
2. Organem wykonującym nakaz są władze sądowe państwa wykonującego, w którego kompetencjach leży wykonanie nakazu aresztowania na mocy prawa tego państwa. W chwili

notyfikacji, o której mowa w art. 38 ust. 1, minister sprawiedliwości może zostać wyznaczony jako organ właściwy do wykonania nakazu aresztowania, bez względu na to, czy minister sprawiedliwości jest organem sądowym w rozumieniu przepisów prawa krajowego tego państwa.

3. Umawiające się Strony powiadamiają się wzajemnie o swoich właściwych organach.

Artykuł 10

Odwoływanie się do organu centralnego

1. Umawiające się Strony mogą powiadomić się nawzajem o organie centralnym dla każdego państwa po powołaniu takiego organu lub, jeżeli system prawny tego państwa przewiduje taką możliwość, więcej niż jednego organu centralnego wspomagającego właściwe organy sądowe.
2. Przy tej okazji Umawiające się Strony mogą oświadczyć, że z uwagi na uwarunkowania organizacyjne wewnętrznego systemu sądowego danych państw organ lub organy centralne odpowiedzialne są za urzędowe przekazywanie i odbiór nakazów aresztowania, jak również za wszelką inną odnośną korespondencję urzędową. Powyższe oświadczenia są wiążące dla wszystkich organów w państwie wydającym.

Artykuł 11

Treść i forma nakazu aresztowania

1. Nakaz aresztowania zawiera następujące informacje podawane zgodnie z formularzem znajdującym się w załączniku do niniejszej umowy:
 - a) tożsamość i obywatelstwo osoby, której dotyczy nakaz;
 - b) nazwa, adres, telefon i faks oraz adres e-mail wydającego nakaz organu sądowego;
 - c) dowody istnienia podlegającego wykonaniu wyroku, nakazu aresztowania lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny, a wchodzący w zakres art. 1 i 3;
 - d) charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa, szczególnie w odniesieniu do art. 3;
 - e) opis okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym jego czas i miejsce oraz stopień uczestnictwa osoby, której dotyczy nakaz;
 - f) orzeczona kara, jeśli istnieje prawomocny wyrok, lub skala przewidzianych za to przestępstwo kar w świetle prawodawstwa państwa wydającego nakaz;
 - g) jeśli to możliwe, inne skutki przestępstwa.

2. Nakaz aresztowania należy przetłumaczyć na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego nakaz. Każda z Umawiających się Stron może, w momencie zawarcia niniejszej umowy lub w terminie późniejszym, złożyć deklarację, że przyjmie tłumaczenie na język urzędowy lub inne języki urzędowe danego państwa.

ROZDZIAŁ 2

PROCEDURA PRZEKAZYWANIA OSÓB

Artykuł 12

Przekazywanie nakazu aresztowania

1. Jeśli znane jest miejsce pobytu osoby, której dotyczy nakaz, wydający nakaz organ sądowy może przekazać nakaz aresztowania bezpośrednio do wykonującego nakaz organu sądowego.

2. Wydający nakaz organ sądowy może w każdym przypadku postanowić o dokonaniu wpisu w Systemie Informacyjnym Schengen (SIS) wobec osoby, której dotyczy nakaz.

Wpis ten jest dokonywany zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii Europejskiej w zakresie wpisów w Systemie Informacyjnym Schengen na temat osób do celów przekazywania. Wpis do Systemu Informacyjnego Schengen jest równoważny nakazowi aresztowania, któremu towarzyszą informacje, o których mowa w art. 11 ust. 1.

3. Na okres przejściowy do czasu, gdy możliwe będzie przekazanie przez SIS wszystkich informacji określonych w art. 11, wpis jest równoważny nakazowi aresztowania do czasu otrzymania przez wykonujący nakaz organ sądowy egzemplarza oryginalnego sporządzonego w wymaganej i odpowiedniej formie.

Artykuł 13

Szczegółowe procedury przekazywania nakazu aresztowania

1. Jeśli wydający nakaz organ sądowy nie zna właściwego wykonującego nakaz organu sądowego, wszczyna niezbędne dochodzenie w celu uzyskania tych informacji od państwa wykonującego nakaz.

2. Jeżeli nie jest możliwe skorzystanie z usług SIS, wydający nakaz organ sądowy może skorzystać z usług Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpolu) na potrzeby przekazania nakazu aresztowania.

3. Wydający nakaz organ sądowy może przesłać nakaz aresztowania z zastosowaniem dowolnych bezpiecznych środków zapewniających utworzenie zapisu pisemnego w sposób pozwalający państwu wykonującemu nakaz na stwierdzenie jego autentyczności.

4. Wszelkie trudności wiążące się z przekazywaniem lub stwierdzaniem autentyczności jakiegokolwiek dokumentu niezbędnego do wykonania nakazu aresztowania rozwiązuje się w drodze bezpośrednich kontaktów między zaangażowanymi organami sądowymi lub, odpowiednio do sytuacji, przy zaangażowaniu organów centralnych państw.

5. Jeśli organ otrzymujący nakaz aresztowania nie jest właściwy do jego rozpatrzenia i wykonania, przesyła on automatycznie nakaz aresztowania do właściwego organu swego państwa oraz powiadamia odpowiednio wydający nakaz organ sądowy.

Artykuł 14

Prawa osoby, której dotyczy nakaz

1. W momencie aresztowania osoby, której dotyczy nakaz, wykonujący nakaz właściwy organ sądowy zgodnie z prawem krajowym powiadamia tę osobę o nakazie aresztowania i jego treści, a także o możliwości wyrażenia przez tę osobę zgody na przekazanie wydającemu nakaz organowi sądowemu.

2. Osoba, której dotyczy nakaz, aresztowana w celach wykonania nakazu aresztowania, ma prawo do korzystania z pomocy prawnej i z pomocy tłumacza zgodnie z prawem krajowym państwa wykonującego nakaz.

Artykuł 15

Utrzymanie aresztu wobec osoby

Kiedy osoba zostaje aresztowana na podstawie nakazu aresztowania, wykonujący nakaz organ sądowy podejmuje decyzję, czy wobec osoby tej powinien zostać utrzymany środek zabezpieczający, zgodnie z prawem państwa wykonującego nakaz aresztowania. Osoba ta może być zwolniona tymczasowo w dowolnym terminie zgodnie z prawem krajowym państwa wykonującego nakaz, pod warunkiem że właściwy organ tego państwa podejmie wszelkie środki, jakie uważa za niezbędne, aby zapobiec ucieczce tej osoby.

Artykuł 16

Zgoda na przekazanie

1. Jeśli aresztowana osoba oświadcza, że zgadza się na przekazanie, to wyraża tę zgodę oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się prawa do skorzystania z zasady szczególności, o której mowa w art. 30 ust. 2, przed wykonującym nakaz organem sądowym zgodnie z prawem krajowym państwa wykonującego nakaz.

2. Każde państwo przyjmuje środki niezbędne, aby zapewnić, że zgoda ta oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się, o którym mowa w ust. 1, zostały wyrażone w sposób wskazujący, że osoba, której to dotyczy, wyraziła je dobrowolnie i mając pełną świadomość konsekwencji. W tym celu osoba, której dotyczy nakaz, ma prawo do pomocy prawnej.

3. Zgoda oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się, o których mowa w ust. 1, zostają formalnie zapisane zgodnie z procedurą przewidzianą w prawie krajowym państwa wykonującego nakaz.

4. Z zasady zgoda nie może zostać cofnięta. Każde państwo może przewidzieć, że zgoda oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się, mogą zostać cofnięte zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie na mocy prawa krajowego. W takim przypadku okres między datą wyrażenia zgody i jej cofnięcia nie jest brany pod uwagę przy określaniu terminów ustanowionych w art. 20. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą w momencie zawarcia niniejszej umowy złożyć deklarację wskazującą, że chciałyby korzystać z tej możliwości, określając procedury, według których cofnięcie zgody jest możliwe, oraz wszelkie zmiany tych procedur.

Artykuł 17

Sądowe przesłuchanie osoby, której dotyczy nakaz

W przypadku gdy osoba aresztowana nie wyraża zgody na jej przekazanie, o czym mowa w art. 16, ma prawo do przesłuchania przez wykonujący nakaz organ sądowy zgodnie z prawem państwa wykonującego nakaz.

Artykuł 18

Decyzja o przekazaniu

1. Decyzję o tym, czy dana osoba ma zostać przekazana, podejmuje wykonujący nakaz organ sądowy w terminach i na warunkach określonych w niniejszej umowie.
2. Jeśli wykonujący organ sądowy uważa informacje przekazane przez państwo wydające nakaz za niewystarczające do podjęcia decyzji o przekazaniu, występuje o bezzwłoczne przekazanie niezbędnych informacji uzupełniających, w szczególności w odniesieniu do art. 4–6, 8 i 11, a także może ustalić termin ich otrzymania, z uwzględnieniem konieczności zachowania terminów określonych w art. 20.
3. Wydający nakaz organ sądowy może w dowolnym terminie przesyłać wszelkie dodatkowe przydatne informacje do wykonującego nakaz organu sądowego.

Artykuł 19

Decyzja w przypadku zbiegu nakazów

1. Jeśli europejski nakaz aresztowania lub nakaz aresztowania dotyczący tej samej osoby został wydany przez co najmniej dwa państwa, decyzję co do tego, który z nakazów aresztowania podlega wykonaniu, podejmuje wykonujący nakaz organ sądowy po wnikliwym rozpatrzeniu wszystkich okoliczności, w szczególności stopnia powagi przestępstw oraz miejsca ich popełnienia, odnośnych dat wydania nakazów aresztowania oraz tego, czy poszczególne nakazy wydano w celach ścigania, czy też pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego.
2. Przy podejmowaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, wykonujący nakaz organ sądowy państwa członkowskiego może zasięgnąć porady Eurojustu.

3. W wypadku zaistnienia konfliktu między nakazem aresztowania a wnioskiem o ekstradycję złożonym przez państwo trzecie, decyzję co do tego, czy pierwszeństwo ma nakaz aresztowania, czy też wniosek o ekstradycję, podejmuje właściwy organ państwa wykonującego nakaz po wnikliwym rozpatrzeniu wszystkich okoliczności, w szczególności tych, o których mowa w ust. 1 oraz wymienionych w mającej tu zastosowanie konwencji.

4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla zobowiązań państw wynikających ze Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego.

Artykuł 20

Terminy i procedury podejmowania decyzji o wykonaniu nakazu aresztowania

1. Nakaz aresztowania stosuje się i wykonuje w trybie przewidzianym dla spraw niecierpiących zwłoki.
2. W przypadku gdy osoba, której dotyczy nakaz, wyraża zgodę na przekazanie, ostateczna decyzja w sprawie wykonania nakazu aresztowania zostaje podjęta w terminie 10 dni od wyrażenia zgody.
3. W pozostałych przypadkach ostateczna decyzja o wykonaniu nakazu aresztowania powinna zostać podjęta w terminie 60 dni po aresztowaniu osoby, której dotyczy nakaz.
4. W szczególnych przypadkach, kiedy nakaz aresztowania nie może zostać wykonany w terminach określonych w ust. 2 lub 3, wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia o tym wydający nakaz organ sądowy, podając przyczynę zwłoki. W takim przypadku terminy mogą zostać przedłużone o następne 30 dni.
5. Unia Europejska, w imieniu każdego państwa członkowskiego, może w czasie zawarcia niniejszej umowy złożyć oświadczenie wskazujące przypadki, w których ust. 3 i 4 nie będą miały zastosowania. Norwegia i Islandia mogą zastosować zasadę wzajemności wobec danych państw członkowskich.
6. Do czasu podjęcia przez wykonujący nakaz organ sądowy ostatecznej decyzji w sprawie nakazu aresztowania, zapewnia on, że warunki materialne niezbędne do skutecznego przekazania tej osoby pozostają spełnione.
7. W przypadku odmowy wykonania nakazu aresztowania należy podać jej przyczynę.

Artykuł 21

Sytuacja przed podjęciem decyzji

1. W przypadku gdy nakaz aresztowania zostaje wydany w celu przeprowadzenia sądowego postępowania karnego, wykonujący organ sądowy musi:
 - a) albo wyrazić zgodę na przesłuchanie osoby, której dotyczy nakaz, zgodnie z art. 22;
 - b) albo wyrazić zgodę na czasowe przekazanie osoby, której dotyczy nakaz.

2. Warunki i czas trwania przekazania czasowego ustala się w drodze wzajemnego porozumienia między organem sądowym wydającym i organem sądowym wykonującym nakaz.

3. W przypadku przekazania czasowego osobie tej należy zapewnić możliwość powrotu do wykonującego nakaz państwa, aby mogła tam wziąć udział w przesłuchaniach jej dotyczących, jako strona w procedurze przekazania.

Artykuł 22

Przesłuchiwanie osoby przed podjęciem decyzji

1. Osobę, której dotyczy nakaz, przesłuchuje organ sądowy w asyście drugiej osoby wyznaczonej zgodnie z prawem obowiązującym w państwie sądu wnioskującego.

2. Osobę, której dotyczy nakaz, przesłuchuje się zgodnie z prawem państwa wykonującego nakaz i na warunkach ustalonych w drodze wzajemnego porozumienia między organem sądowym wydającym i organem sądowym wykonującym nakaz.

3. Aby zapewnić należyte stosowanie niniejszego artykułu oraz ustalonych warunków, wykonujący nakaz właściwy organ sądowy może wyznaczyć inny organ sądowy w swoim państwie do wzięcia udziału w przesłuchaniu osoby, której dotyczy nakaz.

Artykuł 23

Przywileje i immunitety

1. W przypadku gdy osobie, której dotyczy nakaz, przysługuje jakiś przywilej lub immunitet jurysdykcyjny lub egzekucyjny w państwie wykonującym nakaz, bieg terminów, o których mowa w art. 20, rozpoczyna się i liczy od dnia, kiedy wykonujący nakaz organ sądowy zostaje powiadomiony o fakcie, że dany przywilej lub immunitet został uchylony.

2. Państwo wykonujące nakaz zapewnia, że warunki materialne konieczne dla skutecznego przekazania są spełnione w momencie, gdy osobie, której dotyczy nakaz, nie przysługuje już przywilej lub immunitet.

3. W przypadku gdy w sprawie uchylenia przywileju lub immunitetu właściwy jest organ państwa wykonującego nakaz, wykonujący nakaz organ sądowy wzywa go do niezwłocznego wykonania tego uprawnienia. W przypadku gdy w sprawie uchylenia przywileju lub immunitetu właściwy jest organ innego państwa lub organizacji międzynarodowej, o wykonanie tego uprawnienia występuje wydający nakaz organ sądowy.

Artykuł 24

Konkurencyjne wobec siebie zobowiązania międzynarodowe

Niniejsza umowa nie stanowi uszczerbku dla zobowiązań państwa wykonującego nakaz, w przypadku gdy osoba, której dotyczy nakaz, zostaje poddana ekstradycji do tego państwa z państwa trzeciego i w przypadku gdy osoba ta jest chroniona postanowieniami uzgodnienia, na mocy którego została poddana ekstradycji, odnoszącymi się do zasady szczególności. Państwo

wykonujące nakaz podejmuje wszelkie środki niezbędne dla niezwłocznego zwrócenia się o zgodę do państwa, z którego osoba, której dotyczy nakaz, została poddana ekstradycji, tak by mogła ona zostać przekazana państwu, które wydało nakaz aresztowania. Bieg terminów, o których mowa w art. 20, rozpoczyna się od dnia, w którym przestaje mieć zastosowanie zasada szczególności.

Do czasu wydania decyzji państwa, z którego osoba, której dotyczy nakaz, została poddana ekstradycji, państwo wykonujące nakaz zapewnia, że warunki materialne konieczne dla skutecznego przekazania pozostają spełnione.

Artykuł 25

Powiadomienie o decyzji

Wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia wydający nakaz organ sądowy o decyzji w sprawie czynności, które mają zostać podjęte na podstawie nakazu aresztowania.

Artykuł 26

Terminy przekazania

1. Osoba, której dotyczy nakaz, zostaje przekazana tak szybko, jak to możliwe, w dniu uzgodnionym przez zainteresowane organy.

2. Osoba ta zostaje przekazana najpóźniej w terminie 10 dni od daty wydania prawomocnej decyzji w sprawie wykonania nakazu aresztowania.

3. Jeśli przekazanie osoby, której dotyczy nakaz, w terminie określonym w ust. 2 udaremniają okoliczności niezależne od któregośkolwiek z państw, wykonujące i wydające nakaz organy sądowe niezwłocznie porozumiewają się ze sobą i ustalają nowy termin przekazania. W takim przypadku przekazanie ma miejsce w terminie 10 dni od uzgodnionej w ten sposób nowej daty.

4. Wyjątkowo przekazanie może być czasowo odroczone z ważnych przyczyn natury humanitarnej, na przykład gdy zachodzą poważne podstawy do przypuszczenia, że zagrazi to w sposób ewidentny życiu lub zdrowiu osoby, której dotyczy nakaz. Wykonanie nakazu aresztowania ma miejsce w terminie możliwie najkrótszym po ustąpieniu tych podstaw. Wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia wydający nakaz organ sądowy o ustaleniu nowej daty przekazania. W tym przypadku przekazanie ma miejsce w terminie 10 dni od uzgodnionej w ten sposób nowej daty.

5. Po upływie terminów, o których mowa w ust. 2–4, osoba nadal przebywająca w areszcie jest zwalniana.

Artykuł 27

Przekazanie odroczone lub warunkowe

1. Wykonujący nakaz organ sądowy może po podjęciu decyzji o wykonaniu nakazu aresztowania odroczyć przekazanie osoby, której dotyczy nakaz, tak że może ona być sądzona w państwie wykonującym nakaz lub, jeśli jest już skazana, może ona odbywać na swoim terytorium karę orzeczoną wobec niej na podstawie czynu innego niż wymieniony w nakazie aresztowania.

2. Zamiast odroczenia przekazania wykonujący nakaz organ sądowy może czasowo przekazać osobę, której dotyczy nakaz, wydającemu nakaz państwu na warunkach podlegających ustaleniu w drodze wzajemnego porozumienia między wykonującymi i wydającymi nakaz organami sądowymi. Porozumienie to sporządza się na piśmie, a jego warunki wiążą wszystkie organy wydającego nakaz państwa.

Artykuł 28

Tranzyt

1. Każde państwo zezwala na tranzyt przez swoje terytorium przekazywanej osoby, której dotyczy nakaz, pod warunkiem uzyskania informacji o:

- a) tożsamości i obywatelstwie osoby podlegającej nakazowi aresztowania;
- b) istnieniu nakazu aresztowania;
- c) charakterze i prawnej kwalifikacji przestępstwa;
- d) opisie okoliczności przestępstwa, łącznie z datą i miejscem jego popełnienia.

Państwo, w imieniu którego złożono deklarację zgodnie z art. 7 ust. 2 skutkującą tym, że jego obywatele nie będą przekazywani lub że ich przekazanie będzie dozwolone tylko pod pewnymi szczególnymi warunkami, może, na tych samych warunkach, odmówić tranzytu swoich obywateli przez swoje terytorium lub uzależnić ten tranzyt od tych samych warunków.

2. Umawiające się Strony powiadamiają się wzajemnie o wyznaczeniu organu odpowiedzialnego za odbiór wniosków tranzytowych oraz niezbędnych dokumentów, jak również wszelkiej innej korespondencji urzędowej dotyczącej wniosków tranzytowych.

3. Wniosek tranzytowy i informacje wymienione w ust. 1 mogą być kierowane do organu wyznaczonego na mocy ust. 2 przy pomocy dowolnych środków, pod warunkiem że zapewniają one utworzenie zapisu pisemnego. Państwo tranzytu powiadamia o swojej decyzji z zastosowaniem tej samej procedury.

4. Niniejsza umowa nie ma zastosowania w przypadku przewozu drogą lotniczą bez przewidzianej rozkładem lotu przerwy w podróży. Jeżeli dochodzi jednak do nieplanowanego lądowania, państwo wydające nakaz dostarcza organowi wyznaczonemu na mocy ust. 2 informacje przewidziane w ust. 1.

5. W przypadku gdy tranzyt dotyczy osoby, która ma zostać poddana ekstradycji z państwa trzeciego do państwa, niniejszy artykuł będzie miał zastosowanie *mutatis mutandis*. W szczególności uważa się, że wyrażenie „nakaz aresztowania” zdefiniowane w niniejszej umowie zostaje zastąpione przez wyrażenie „wniosek o ekstradycję”.

ROZDZIAŁ 3

SKUTKI PRZEKAZANIA

Artykuł 29

Zaliczenie okresu zatrzymania odbytego w państwie wykonującym nakaz

1. Wydające nakaz państwo zalicza wszystkie okresy zatrzymania zaistniałe w wyniku wykonania nakazu aresztowania do całkowitego okresu pozbawienia wolności, który ma być odbyty w wydającym nakaz państwie jako skutek orzeczenia o pozbawieniu wolności lub wydania środka zabezpieczającego.

2. W tym celu wszystkie informacje dotyczące długości okresu zatrzymania na podstawie nakazu aresztowania osoby, której dotyczy nakaz, zostają przekazane przez wykonujący nakaz organ sądowy lub organ centralny wyznaczony na mocy art. 10 wydającemu nakaz organowi sądowemu w momencie przekazania.

Artykuł 30

Możliwość ścigania za inne przestępstwa

1. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą powiadomić się wzajemnie, że w stosunkach państw z innymi państwami, których dotyczy taka sama procedura powiadamiania, domniemana jest zgoda na ściganie, skazanie lub zatrzymanie w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego w związku z przestępstwem popełnionym przed przekazaniem osoby innym niż to, z powodu którego osoba została przekazana, chyba że w przypadku szczególnym organ sądowy wykonujący nakaz stanowi inaczej w swojej decyzji w sprawie przekazania.

2. Z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 1 i 3 osoba przekazana nie może być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem inne niż to, za które została przekazana.

3. Ustęp 2 nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

- a) kiedy osoba mająca możliwość opuszczenia terytorium państwa, któremu została przekazana, nie uczyniła tego w terminie 45 dni od swego ostatecznego zwolnienia lub wróciła na to terytorium po opuszczeniu go;
- b) przestępstwo nie podlega karze pozbawienia wolności lub środkowi zabezpieczającemu;
- c) postępowanie karne nie daje podstaw do zastosowania środków ograniczających wolność osobistą;

- d) kiedy osoba może podlegać karze lub środkowi niepolegającemu na pozbawieniu wolności, co w szczególności dotyczy kary finansowej lub środka zastosowanego w jej miejsce, nawet jeśli kara lub środek daje podstawy do ograniczenia wolności osobistej tej osoby;
- e) kiedy osoba wyraziła zgodę na przekazanie jej, odpowiednio do okoliczności, w tym samym czasie, kiedy zrzekła się prawa do skorzystania z zasady szczególności, zgodnie z art. 16;
- f) kiedy osoba po jej przekazaniu w sposób jednoznaczny zrzeka się prawa do skorzystania z zasady szczególności w odniesieniu do konkretnych przestępstw poprzedzających jej przekazanie. Zrzeczenie się następuje przed właściwymi organami sądowymi wydającego nakaz państwa i zostaje zapisane zgodnie z prawem krajowym tego państwa. Zrzeczenie się sporządza się w taki sposób, aby jego brzmienie wyraźnie świadczyło, iż osoba ta uczyniła to dobrowolnie i mając pełną świadomość konsekwencji. W tym celu osoba ta ma prawo do korzystania z pomocy prawnej;
- g) w przypadku gdy wykonujący nakaz organ sądowy, który przekazał osobę, wyraża zgodę zgodnie z ust. 4.

4. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje się do wykonującego nakaz organu sądowego, z załączeniem informacji określonych w art. 11 ust. 1 oraz tłumaczenia, o którym mowa w art. 11 ust. 2. Zgodę taką wyraża się, gdy przestępstwo, w związku z którym jest ona wymagana, podlega obowiązkowi przekazania osoby zgodnie z niniejszą umową. Zgody odmawia się w przypadkach, o których mowa w art. 4, a ponadto można jej nie udzielić jedynie z powodów, o których mowa w art. 5 lub art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 2. Decyzję podejmuje się nie później niż w terminie 30 dni po otrzymaniu wniosku. W przypadku sytuacji określonych w art. 8 państwo wydające nakaz musi udzielić określonych w nim gwarancji.

Artykuł 31

Przekazanie lub następująca po nim ekstradycja

1. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą powiadomić się wzajemnie, że w stosunkach państw z innymi państwami, których dotyczy taka sama procedura powiadamiania, domniemana jest zgoda na przekazanie osoby do państwa innego niż państwo wykonujące nakaz na mocy nakazu aresztowania za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, chyba że w przypadku szczególnym wykonujący nakaz organ sądowy postanowi inaczej w swojej decyzji w sprawie przekazania.

2. W każdym przypadku osoba, która została przekazana państwu wydającemu nakaz na mocy nakazu aresztowania, może bez zgody państwa wykonującego nakaz zostać przekazana do państwa innego niż państwo wykonujące nakaz na mocy nakazu aresztowania wydanego za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem w następujących przypadkach:

- a) gdy osoba, której dotyczy nakaz, miała możliwość opuszczenia terytorium państwa, do którego została przekazana,

i nie uczyniła tego przed upływem 45 dni od swego ostatecznego zwolnienia lub wróciła na to terytorium po jego opuszczeniu;

- b) gdy osoba, której dotyczy nakaz, wyraża zgodę na jej przekazanie do państwa innego niż państwo wykonujące nakaz na mocy nakazu aresztowania. Zgodę wyraża się przed właściwymi organami sądowymi państwa wydającego nakaz i zapisuje się ją zgodnie z prawem krajowym tego państwa. Zapis sporządza się w sposób jednoznacznie świadczący, że osoba, której to dotyczy, wyraziła ją dobrowolnie i mając pełną świadomość konsekwencji. W tym celu osoba, której dotyczy nakaz, ma prawo do skorzystania z pomocy prawnej;
- c) gdy osoby, której dotyczy nakaz, nie obejmuje zasada szczególności zgodnie z art. 30 ust. 3 lit. a), e), f) i g).

3. Wykonujący nakaz organ sądowy wyraża zgodę na przekazanie osoby do innego państwa zgodnie z następującymi zasadami:

- a) wniosek o wyrażenie zgody zostaje złożony zgodnie z art. 12 i towarzyszą mu informacje określone w art. 11 ust. 1 oraz tłumaczenie określone w art. 11 ust. 2;
- b) zgodę wyraża się, gdy samo przestępstwo, w związku z którym się o nią wnioskuje, pociąga za sobą przekazanie osoby zgodnie z przepisami niniejszej umowy;
- c) decyzja zostaje podjęta nie później niż przed upływem 30 dni po otrzymaniu wniosku;
- d) nie wyraża się zgody w przypadkach, o których mowa w art. 4, a ponadto można odmówić jej wyrażenia jedynie na podstawach, o których mowa w art. 5 lub 6 ust. 2 i art. 7 ust. 2.

W sytuacjach, o których mowa w art. 8, państwo wydające nakaz musi udzielić przewidzianych w nim gwarancji.

4. Nie naruszając ust. 1, osoba przekazana na mocy nakazu aresztowania nie zostaje poddana ekstradycji do państwa trzeciego bez zgody właściwego organu państwa, które tę osobę przekazało. Zgodę taką wyraża się zgodnie z konwencjami, którymi to państwo jest związane, jak również zgodnie z jego prawem krajowym.

Artykuł 32

Przekazywanie mienia

1. Na wniosek wydającego nakaz organu sądowego lub z własnej inicjatywy wykonujący nakaz organ sądowy, zgodnie ze swoim prawem krajowym, zajmuje i przekazuje mienie, które:

- a) może być potrzebne jako dowód; lub
- b) zostało uzyskane przez osobę, której dotyczy nakaz, w wyniku przedmiotowego przestępstwa.

2. Mienie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się nawet wówczas, gdy nakazu aresztowania nie można wykonać z uwagi na zgon lub ucieczkę osoby, której dotyczy nakaz.

3. Jeżeli mienie, o którym mowa w ust. 1, podlega zajęciu lub konfiskacie na terytorium państwa wykonującego nakaz, państwo to może, jeśli mienie jest potrzebne w związku z toczącym się sądownym postępowaniem karnym, czasowo przetrzymać je lub przekazać je państwu wydającemu nakaz, pod warunkiem jego zwrotu.

4. Chronione są wszelkie prawa, jakie państwo wykonujące nakaz lub strony trzecie mogły nabyć w odniesieniu do mienia, o którym mowa w ust. 1. W przypadku gdy prawa takie istnieją, państwo wydające nakaz zwraca mienie bez opłat państwu wykonującemu nakaz jak najszybciej po zakończeniu postępowania karnego.

Artykuł 33

Wydatki

1. Wydatki poniesione na terytorium państwa wykonującego nakaz na wykonanie nakazu aresztowania są ponoszone przez to państwo.

2. Wszelkie inne wydatki są ponoszone przez państwo wydające nakaz.

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 34

Stosunek do innych instrumentów prawnych

1. Bez uszczerbku dla ich stosowania w relacjach między państwami a państwami trzecimi, niniejsza umowa od dnia jej wejścia w życie zastępuje odnośne przepisy następujących konwencji mających zastosowanie w dziedzinie ekstradycji w stosunkach między Norwegią i Islandią z jednej strony i państwami członkowskimi z drugiej strony:

- a) Europejska konwencja o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r., jej Protokół dodatkowy z dnia 15 października 1975 r., jej drugi Protokół dodatkowy z dnia 17 marca 1978 r. oraz Europejska konwencja o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 r. w kwestiach dotyczących ekstradycji, zmieniona Protokołem z 2003 r. po jego wejściu w życie;
- b) tytuł III rozdział 4 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach;
- c) postanowienia konwencji UE o ekstradycji z lat 1995 i 1996 związane z Układem z Schengen w zakresie, w którym są obowiązujące.

2. Państwa mogą nadal stosować się do umów lub uzgodnień dwustronnych lub wielostronnych obowiązujących w dniu zawarcia niniejszej umowy w zakresie pozwalającym na rozszerzenie i pogłębienie celów niniejszej umowy oraz służącym upraszczaniu lub dalszemu ułatwianiu procedur przekazywania osób podlegających nakazowi aresztowania. Umawiające się Strony powiadamiają się wzajemnie o tego rodzaju umowach lub uzgodnieniach.

3. Państwa mogą zawierać dwustronne lub wielostronne umowy lub dokonywać takich uzgodnień po wejściu w życie niniejszej umowy w zakresie pozwalającym na rozszerzenie i pogłębienie przepisów niniejszej umowy oraz służącym upraszczaniu lub dalszemu ułatwianiu procedur przekazywania osób podlegających nakazowi aresztowania, w szczególności przez ustalanie terminów krótszych niż określone w art. 20, przez rozszerzenie listy przestępstw zawartej w art. 3 ust. 4, przez dalsze ograniczanie podstaw do odmowy wymienionych w art. 4 i 5 lub przez obniżanie progu przewidzianego w art. 3 ust. 1 lub 4.

Umowy i uzgodnienia, o których mowa w akapicie pierwszym, nie mogą w żadnym przypadku wpływać na stosunki z państwami, które nie są ich stronami.

Umawiające się Strony powiadamiają się również wzajemnie o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach, o których mowa w akapicie pierwszym, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.

4. W przypadku gdy konwencje lub porozumienia, o których mowa w ust. 1, stosuje się do terytoriów państw lub terytoriów, za których stosunki zewnętrzne odpowiedzialne jest państwo, a do których niniejsza umowa nie ma zastosowania, instrumenty te nadal regulują stosunki nawiązane między tymi terytoriami i pozostałymi państwami.

Artykuł 35

Przepis przejściowy

1. Wnioski o ekstradycję otrzymane przed dniem wejścia w życie niniejszej umowy będą nadal podlegały istniejącym instrumentom prawnym odnoszącym się do ekstradycji. Do wniosków otrzymanych po tym terminie stosuje się niniejsza umowę.

2. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą wraz z powiadomieniem przewidzianym w art. 38 ust. 1 złożyć oświadczenie, że – jako państwo wykonujące nakaz – państwo to będzie nadal stosować system ekstradycji mający zastosowanie przed wejściem w życie niniejszej umowy w odniesieniu do przestępstw popełnionych przed datą określoną w umowie. Wspomniana data nie może być późniejsza niż data wejścia w życie niniejszej umowy. Wspomniane oświadczenie może zostać wycofane w dowolnym terminie.

Artykuł 36

Rozstrzygnięcie sporów

Wszelkie spory między albo Islandią, albo Norwegią a państwem członkowskim Unii Europejskiej dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej umowy mogą być przekazywane przez stronę sporu na posiedzeniu przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej oraz Islandii i Norwegii w celu rozstrzygnięcia sporu w terminie sześciu miesięcy.

Artykuł 37

Orzecznictwo

W celu osiągnięcia jak najbardziej jednolitego stosowania i interpretacji postanowień niniejszej umowy Umawiające się Strony poddają ciąglemu przeglądowi rozwój orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, a także rozwój orzecznictwa właściwych sądów w Islandii i Norwegii odnoszące się do tych postanowień oraz do postanowień podobnych instrumentów dotyczących przekazywania osób. W tym celu zostanie ustanowiony mechanizm zapewniający regularne wzajemne przekazywanie sobie wyżej wymienionego orzecznictwa.

Artykuł 38

Powiadamianie, deklaracje, wejście w życie

1. Umawiające się Strony będą się wzajemnie powiadamiały o ukończeniu procedur wymaganych w celu wyrażenia zgody na przyjęcie zobowiązań wynikających z niniejszej umowy.

2. Przy powiadamianiu zgodnie z ust. 1 Umawiające się Strony złożą wszelkie powiadomienia lub deklaracje przewidziane w art. 5 ust. 2, art. 9 ust. 3, art. 28 ust. 2 i art. 34 ust. 2 niniejszej umowy i mogą złożyć wszelkie powiadomienia lub deklaracje przewidziane w art. 3 ust. 4, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 2, art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 2, art. 16 ust. 4, art. 20 ust. 5, art. 30 ust. 1, art. 31 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 niniejszej umowy. Deklaracje lub powiadomienia, o których mowa w art. 3 ust. 4, art. 10 ust. 1 i art. 11 ust. 2, można złożyć w każdej chwili. Deklaracje lub powiadomienia, o których mowa w art. 9 ust. 3 i art. 28 ust. 2, można zmieniać, a te, o których mowa w art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 2, art. 10 ust. 1, art. 16 ust. 4, art. 20 ust. 5, art. 34 ust. 2 i art. 35 ust. 2, można wycofać w każdej chwili.

3. W przypadku gdy Unia Europejska składa takie deklaracje lub powiadomienia, wskazuje, do których państw członkowskich deklaracja ma zastosowanie.

4. Niniejsza umowa wchodzi w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po dniu, w którym Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej stwierdzi spełnienie wszystkich wymagań formalnych dotyczących wyrażenia przez Umawiające się Strony zgody na niniejszą umowę.

Artykuł 39

Przystąpienie nowych państw

Przystąpienie nowych państw członkowskich do Unii Europejskiej stwarza uprawnienia i zobowiązania wynikające z niniejszej umowy między tymi nowymi państwami członkowskimi a Islandią i Norwegią.

Artykuł 40

Wspólny przegląd

Umawiające się Strony uzgadniają, że dokonają wspólnego przeglądu niniejszej umowy nie później niż 5 lat po jej wejściu w życie, a w szczególności deklaracji złożonych na mocy art. 3 ust. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 2 i art. 20 ust. 5 niniejszej umowy. W przypadku gdy deklaracje, o których mowa w art. 7 ust. 2, nie zostaną przedłużone, wygasną one 5 lat po wejściu niniejszej umowy w życie. Przegląd będzie dotyczył zwłaszcza praktycznego wprowadzania w życie, interpretacji oraz rozwoju umowy, może też obejmować takie zagadnienia jak konsekwencje dalszego rozwoju Unii Europejskiej w odniesieniu do przedmiotu niniejszej umowy.

Artykuł 41

Wypowiedzenie

1. Niniejsza umowa może zostać wypowiedziana przez Umawiające się Strony. W przypadku wypowiedzenia przez Islandię lub Norwegię niniejsza umowa zachowa ważność między Unią Europejską a Umawiającą się Stroną, z którą nie została wypowiedziana.

2. Wypowiedzenie niniejszej umowy zgodnie z ust. 1 staje się skuteczne sześć miesięcy po złożeniu powiadomienia o wypowiedzeniu. Procedury rozpatrywania wniosków o przekazanie osób, które do tego czasu nie zostały jeszcze rozpatrzone, będą wykonywane zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy.

Artykuł 42

Depozytariusz

1. Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej działa w charakterze depozytariusza niniejszej umowy.

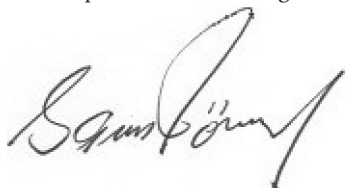
2. Depozytariusz podaje do publicznej wiadomości wszelkie powiadomienia lub deklaracje przekazywane w związku z niniejszą umową.

Sporządzono w Wiedniu dnia 28 czerwca 2006 r. w jednym egzemplarzu w językach: islandzkim, norweskim, angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne.

Fyrir hönd Evrópusambandsins
 For Den europeiske union
 Por la Unión Europea
 Za Evropskou unii
 For den Europæiske Union
 Für die Europäische Union
 Euroopa Liidu nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
 For the European Union
 Pour l'Union européenne
 Thar ceann an Aontais Eorpaigh
 Per l'Unione europea
 Eiropas Savienības vārdā
 Europos Sąjungos vardu
 Az Európai Unió részéről
 Ghall-Unjoni Ewropea
 Voor de Europese Unie
 W imieniu Unii Europejskiej
 Pela União Europeia
 Za Európsku úniu
 Za Evropsko unijo
 Euroopan unionin puolesta
 På Europeiska unionens vägnar



Fyrir hönd lýðveldisins Íslands
 For Republikken Island
 Por la República de Islandia
 Za Íslandskou republiku
 For Republikken Island
 Für die Republik Island
 Íslandi Vabariigi nimel
 Για τη Δημοκρατία της Ισλανδίας
 For the Republic of Iceland
 Pour la République d'Islande
 Thar ceann Phoblacht na hÍoslainne
 Per la Repubblica d'Islanda
 Islandes Republikas vārdā
 Islandijos Respublikos vardu
 Az Ízlandi Köztársaság részéről
 Ghar-Repubblika ta' l-Ízlanda
 Voor de Republiek Ijsland
 W imieniu Republiki Islandii
 Pela República da Islândia
 Za Íslandskú republiku
 Za Republiko Islandijo
 Islannin tasavallan puolesta
 På Republiken Islands vägnar



Fyrir hönd Konungsríkisins Noregs
 For Kongeriket Norge
 Por el Reino de Noruega
 Za Norské královstvi
 For Kongeriget Norge
 Für das Königreich Norwegen
 Norra Kuningriigi nimel
 Για το Βασίλειο της Νορβηγίας
 For the Kingdom of Norway
 Pour le Royaume de Norvège
 Thar ceann Ríocht na hIorua
 Per il Regno di Norvegia
 Norvēģijas Karalistes vārdā
 Norveģijos Karalystės vardu
 A Norvég Királyság részéről
 Ghar-Renju tan-Norveģia
 Voor het Koninkrijk Noorwegen
 W imieniu Królestwa Norwegii
 Pelo Reino da Noruega
 Za Nórske kráľovstvo
 Za Kraljevino Norveško
 Norjan kuningaskunnan puolesta
 På Konungariket Norges vägnar

